Diamantsliberen.

Roman
af
Rosenthal-Bonin.
Paa Dansk ved
C. Reiffenstein-Hansen.

(Fortsat.)

„Jeg har hørt om dit Uheld, van Heeren," sagde Hr. Blomkist. „Tilfældig kom jeg i Hamborg til at tale med Forsikringsagenten Paulsen; det er jo en ubehagelig Historie."

Det var Kaptejnen meget imod, at Opdageren havde trusset sammen med Agenten, men han tog sig dog i Agt for at vise det.

„Ja, det er en forbandet Historie," brummede han, „jeg spilder altfor megen Tid; men nu pudser jeg Handelskamret af med de smaalige Herrer."

Hr. Blomkist blev overrasket over at høre dette. Van Heeren maatte altsaa ikke være bange for en retslig Undersøgelse af Sagen.

„Kaptejn," sagde han derfor, „jeg kommer ikke paa Grund af den Historie med Assuranceselskabet, med den har jeg ikke noget at bestille — se Du selv, hvorledes Du bliver færdig med de Herrer — men jeg vil spørge Dig, hvorledes det gik til, at Paul Sivers blev Matros paa „Donna" og sprang over Bord."

Kaptejnen troede ikke paa Hr. Blomkists Forsikring om, at han ikke havde haft at gjøre med Assuranceselskabet og den opstaaede Konflikt.

Han betragtede Forespørgslen efter den druknede som et Paaskud af den drevne Opdager for lettere at trænge ind i hans Hemmelighed.

„Kjære Ven," sagde han derfor til Hr. Blomkist, „vi kjender hinanden for godt til at vi skulde spille Komedie, Selskabet har naturligvis sendt Dig til mig for at lokke mig i en Fælde. Det vil ikke lykkes Dig, gamle Dreng."

„Aldeles ikke," forsikrede Hr. Blomkist — „Vil Du tro mig paa mit Æresord?" spurgte Opdageren.

„Ja, naar Du i fuld Alvor afgiver det!"

„Vel, saa sværger jeg Dig, at jeg ikke har modtaget noget som helst Hverv for de omtalte Herrer og kun rent tilfældig og privat har talt med Paulsen. Hvorledes „Donna Anna" forliste, og hvorfor der var Vand i et Vinfad har jeg slet ikke at undersøge paa Embedsvegne. Naturligvis vilde jeg tage mig af Sagen, dersom jeg var overbevist om, at det var Bedrageri; men nu kommer jeg som sagt ikke i den Anledning. Det eneste, jeg ønsker Oplysning om, er, hvorledes Du har lært at kjende den unge Mand og taget ham ombord paa dit Skib. Sig mig Sandheden."

„Det skal jeg," sagde Kaptejnen synligt beroliget. „Fyren var Landstryger, uden en Skilling i Lommen; han faldt næsten død om af Sult foran vor Hadør. Fruentimmerne forbarmede sig over ham, tog ham ind i Huset uden mit vidende — — senere, da jeg fandt at han var intelligen og ædruelig, og da jeg netop havde Brug for en paalidelig Mand til Nattevagt, tog jeg ham ombord paa Skibet — han var et helt andet Menneske end nogen af Matroserne, stille og tilbageholden næsten som et forklædt Pigebarn, som Matroserne sagde. Opindelig havde han været Diamantsliber, men læste meget i Bøger, det har vel bragt ham overspændt — i Stedet for at gøre om Natten, sneg han sig rundt nede i Lasten, og da han styrtede op paa Dækket og skreg og rasede som en gal, havde „Donna Anna" sikkert allerede brændt i mere Timer. Mandskabet vil kunne bekræfte Nigtigheden af dette, spørg dem om min forte Styrmand, der vilde holde den gale Menneske tilbage. — — Det er alt, hvad jeg kan fortælle Dig."

„Han blev ikke indført i Havnebogen, da han kom om Bord?" spurgte Hr. Blomkist.

„Nej, — Sagen var den, at Fyren var syg og kunde ikke, som Aftalen var, hjælpe mig paa Skibet forinden Afrejsen; det var lige akkurat, at han blev rask nok til at gaa om Bord, da „Donna Anna" gik ud af Havnen. Han gik tidlig om Morgenen ned paa Skibet, som straks sejlede. Du ved, at der i den sidste halve Time før Afsejlingen er saa meget at gjøre, at man sandelig nok kan glemme at anmelde en Medhjælper."

„Du havde dog gjort bedst i at melde ham," sagde Hr. Blomkist betænkelig. „Det er en Forseelse og koster Dig ti Pund i Bøde."

„Den Bøde er betalt," svarede van Heeren.

„Og denne Mand omkom saaledes, som Aviserne beretter og er død?" tilføjede Hr. Blomkist alvorligt.

Kaptejnen saa op ved disse mærkeligt tydede Ord.

„Saaledes gik det til — det gjør mig ondt, han var et fint dannet Menneske — men bedre død end forrykt," sagde van Heeren roligt.

„Du har været gift to Gange?" spurgte nu Hr. Blomkist pludselig.

Kaptejnen betragtede Opdageren skarpt.

„Ja," svarede han derpaa noget tøvende. „Min første Kone døde, da jeg var i Batavia."

„Hvorledes fik Du det at vide?" sagde Hr. Blomkist.

„Det blev naturligvis meddelt mig," svarede van Heeren utaalmodig; „men hvorledes kommer du paa den gamle, snart glemte Historie?"

„Aa, jeg spørger blot."

„Du spørger ikke uden at have en bestemt Hensigt."

„Naturligvis har jeg ogsaa det," sagde Opdageren smilende. „Jeg har nu kjendt Dig i tredive Aar, i Amsterdam var vi i sin Tid Naboer, og din Ungdomshistorie, især dit første Ægteskab, har al Tid forekommet mig saa uklar — derfor er det ganske naturligt, at jeg spørger, naar jeg nu efter mange Aars Forløb ser Dig igjen og kommer i Tanker om det. Dødsattest eller den Slags Ting har Du ikke?"

„Nej — ikke Spor af skriftlige Beviser."

„Men Du fortalte dog en Gang, at Du havde en Søn?"

„Fortalte jeg Dig det?" spurgte van Heeren forbauset og tvivlende.

„Ja, hvorfra skulde jeg vel ellers vide det," svarede Hr. Blomkist lige saa forundret.

„Drengen døde, da han var et Aar gammel — saaledes hørte jeg i Batavia."

„Du har heller ingen Papirer over det?"

„For Fanden! Hvad gaar der af Dig med dine dumme Papirer?" udbrød Kaptejnen ærgerlig. „Jeg har ingen og har heller ikke Brug for nogen; der er gaaet tyve Aar siden den Tid, — hvorfor trækker Du den Slags Ting frem nu? Lad mig være fri for dit Forhør."

„Naa, saa skal jeg fortælle Dig noget, min kjære van Heeren — den Dreng, som skulde være død et Aar gammel, var efter al Sandsynlighed ingen anden end Paul Sivers, der druknede ved „Donna Anna"s Vand. Det var din Søn af Ægteskabet med Rebekka Elmenreich," sagde Hr. Blomkist langsomt og med Eftertryk.

Kaptejnen blev askegraa i Ansigtet; han maatte holde sig ved Stolen for ikke at falde om, han aabnede Munden for at sige noget, men kunde ikke faa et Ord frem, og Munden blev staaende aaben. Det var et uhyggeligt Syn.

Endelig gik Krampen over — Kaptejnen lukkede Munden, ligesom snappende efter Vejret og raabte saa med sin sædvanlige barske Stemme:

„Du lyver, Blomkist — det er ikke sandt!"

„Kjære Ven," svarede Hr. Blomkist roligt — „det er sandt, eftersom jeg for nogle Dage siden har talt med Rebekka Elmenreich og Samuel Elmenreich i Hamborg."

„Jeg vil sige Dig noget," vedblev Hr. Blomkist, „det er godt, at din Søn er død, for jeg har i de tre sidste Uger været paa Jagt efter ham, han er nemlig mistænkt for at have stjaalet en stor Diamant; da han faldt sammen uden for din Dør, havde han Diamanten hos sig, thi han følgte den, som det senere er paavist, i Hamborg, da „Donna Anna" laa der. At have en Tyv til Søn, er ikke rart, Kurt, derfor kom jeg paa Spor efter „Donna Anna" og maatte aflægge Dig et Besøg. Din Søn er død, Oplysningerne skulde jeg have her, fordi jeg skal afgive Beretning om hele Sagen; nu er der ikke mere og jeg vil ikke længere opholde Dig. Men det er uheldigt, naar en Fader ikke bekymrer sig om sit Barn, det kan da, som Du ser, ende som Tyv."

Disse Ord gjorde et saadant Indtryk paa den hærdede Kaptejn, at han slog Øjnene ned og tavs rakte den gamle Ven Haanden til Afsked.

* * *

Da Hr. Blomkist gik igjennem Haven, traf han Rosein, som nejede for ham.

„Nej, se, det er jo Rosein, hvorledes gaar det? Hvorledes lever Du, mit Barn?" spurgte Hr. Blomkist gemytlig. „Jonfrow eller Myfrow?" (Jomfru eller Frue).

„Endnu Jomfru, Hr. Blomkist," svarede Rosein, „bestandig Jomfru. — Ak, det er daarlige Tider nu —, det er meget vanskeligt at blive gift for en fattig Pige," sukkede hun.

„Især, naar den fattige Pige har altfor fin en Smag," sagde Hr. Blomkist spøgende.

„Aa, jeg har saamænd ikke været for kræsen," svarede Rosein leende.

„Saa har Du maaske allerede en?"

„Maaske! Men det er Embedshemmeligheder."

„Embedshemmeligheder for mig? Er det en Mørder, Røver?"

„Nej, for mit Embede som Kammerjomfru —"

„Altsaa tør Frøkenen ikke vide det?"

„Aa, det gjør ikke noget."

„Hvorledes er din Frøken nu?" spurgte Hr. Blomkist.

„Hun er god og blid som al Tid — men i den senere Tid — —"

„Hvad er der i den senere Tid?"

„Hun er helt forvandlet, bedrøvet, hun gaar omkring som i Drømme."

„Hvor kan det da være?"

„Det er siden den unge Mand har sendt det andet Brev."

„Hvilken unge Mand?"

„Aa, det er sandt, De kjender ikke noget til det. Det var en fremmed, som faldt halvdød om her uden for, Frøkenen tog sig af ham, han skrev første Gang fra Hamborg, og da blev Frøkenen glad, anden Gang kom der Brev fra Ostende, som jeg saa af Konvoluten, og siden den Dag er Frøkenen som forhexet af en ond Aand."

Hr. Blomkist fo'r næsten sammen ved de Ord.

„Hvad hed den unge Mand, der skrev?"

„Jeg tror, Paul Sivers."

„Og Du kjender hans Haandskrift?"

„Som min egen. Saa smukt skriver kun et fint dannet Menneske."

„Hvornaar kom Brevet?"

„Samme Dag som Kaptejnen vendte tilbage fra Hamborg uden Skib."

„Og det var fra Ostende?"

„Ja, det stod paa Konvoluten."

„Har Du maaske Konvoluten endnu?"

„Men hvorfor spørger De mig saaledes, Hr. Blomkist?" spurgte Rosein, der pludselig blev ængstelig. „Nej, jeg fandt den i Lysthuset og afleverede den til Frøkenen."

Hr. Blomkist grublede et Øjeblik.

„Er din Frøken hjemme?" spurgte han.

„Ja, paa sit Værelse."

„Meld mig hos hende. Jeg beder Frøkenen om den Venlighed at tilstaa mig en Samtale paa nogle Minuter."

Rosein gik ind, og Hr. Blomkist gik lidt om i Haven i dybe Tanker.

Jomfruen kom tilbage med den Melding, at Frøken Gesine ventede Herren.

I det Øjeblik, da Hr. Blomkist vilde gaa ind i Huset, viste Kaptejnen sig i Døren.

„Hvor vil Du hen?" spurgte han Opdageren.

„Jeg vil tale et Par Ord med din Datter," svarede Hr. Blomkist, forundret over Kaptejnens barske Tone.

„Det vil Du ikke," sagde van Heeren kort og bestemt.

„Jo jeg vil, i Kraft af mit Embede."

„Jeg bryder mig Fanden om dit Embede," skreg Kaptejnen. idet han spærrede Vejen. „Det er mit Hus. Her befaler jeg. Denne Tærskel skal ingen overskride uden min Tilladelse, selv om det var den højeste og mægtigste i Holland."

„Hør min Ven, Loven er over Dig, for den maa Du aabne Døren, og som Lovens Haandhæver befaler jeg Dig at lade mig komme ind."

„Et Skridt, Blomkist, og det er din Ulykke. Vis mig din Fuldmagt!" skreg Kaptejnen rasende. „Hvor er den? Jeg ved ogsaa nok hvad der er Ret i Holland, vov ikke at overskride denne Tærskel."

Pludselig viste Gesine sig, hidkaldt ved den højrøstede Ordstrid; hun var gaaet bag om Huset og kom nu ud i Haven.

„Her er jeg, Hr. Blomkist, hvad har De at sige mig?" spurgte hun.

Hr. Blomkist vendte sig om, men Kaptejnen fulgte ham.

„Du taler ikke med den Herre!" raabte han med funklende Øjne til sin Datter.

„Jeg er myndig, Fader," sagde Gesine.

„Saa tal, men mit Hus forlader Du fra dette Øjeblik."

„Frøken, under disse Omstændigheder giver jeg Afkald paa Samtalen," sagde Hr. Blomkist.

„Spørg mig blot, min Herre," svarede Gesine — „hvad De paa Embedsvegne spørger mig om, skal jeg besvare og tage Følgerne deraf."

„Saa tilbyder jeg Dem min Beskyttelse, Frøken."

Kaptejnen gik ind og smældede Døren i. Hr. Blomkist nærmede sig Gesine.

„Jeg har kun faa Spørgsmaal at rette til Dem, Frøken," sagde han. „De har faaet Brev fra Paul Sivers?"

„Ja, jeg har faaet to."

„Det sidste var fra Ostende, og Manden lever altsaa?"

„Han skrev derfra, da han var redet."

„Andet ved De ikke?"

„Nej, siden har jeg ikke hørt fra ham."

„Det er ogsaa nok," svarede Hr. Blomkist. „Deres Fader vil gjøre Alvor af sin Trusel," tilføjede han deltagende.

„Det vil han sikkert."

„Saa vil jeg skaffe Dem et kjærligt Tilflugtssted hos min Søster i Amsterdam."

„Tak, Hr. Blomkist, men jeg har en Tante i Amsterdam, en Søster til min Moder, hun holder meget af mig, og der vil jeg blive godt modtaget."

„Saa kan jeg altsaa være rolig," sagde Hr. Blomkist.

Gesine fulgte ham til Havedøren, hvor han tog Afsked og gik ad Byen til.

Opdageren gik meget langsomt og stod ofte stille i Tanker og pluklede Blade af Buskene. Det var dog ikke Botaniken, der beskæftigede ham, men hvad han havde oplevet i van Heerens Hus.

„Kaptejnen vidste altsaa, at Sivers lever, hvorfor har han villet skjule det for mig, vilde han undgaa, at hans Søn blev paagrebet og dømt som Tyv, eller frygtede han for Oplysninger om Skibsbranden?" Saaledes svirrede Tankerne gjennem Blomkists Hoved. „Der har den snedige Fyr dog løbet sig en Stave i Livet. Naar jeg sender et Telegram til Ostende og samtidig afsender de fornødne Papirer, vil de kunne være der allerede i Eftermiddag."

Hr. Blomkist gik hjem, fuldt optaget af den Tanke, hvorledes han hurtigst og sikrest skulde gribe Sagen an.

---

23. Kapitel.

Fyrtaarnets Tiltrækningskraft blev bestandig stærkere for Frøken Snyder; hun gjorde Udflugter derover saa tit, at hun tilsidst traf den unge Mand.

Naturligvis svandt al hendes Tvil, da hun havde talt de første Ord med ham. Til Overflod spurgte hun ham, om han hed Paul Sivers og havde været i hendes Faders Forretning, hvad han aabent og uden Tøven besvarede med Ja.

Fyrtaarnshemmeligheden var nu løst for Dortche Snyder, men alligevel tog hun hver Dag derover for at passiare med Paul Sivers.

Hun fandt nemlig den unge Mand meget interessantere end alle de elegante Herrer, der sværmede om hende, og gjerne var hun bleven fra Morgen til Aften paa Fyrtaarnet for at være sammen med ham.

I Dag stod hun atter ved Siden af Paul og stirrede ud over den blaagrønne Sø, hvorover Maagerne kredsede, dog saa hun aabenbart slet ikke noget af dette.

Man mærkede af hendes Øjne, at hun var optaget af ganske andre Ting, og at den ellers saa resolute Dame havde noget paa Hjærtet, som hun manglede Mod til at udtale.

„Ved De," begyndte hun endelig efter en Pause, „at De er Gjenstand for en meget slem Mistanke, som jeg dog naturligvis aldeles ikke deler?"

„Gjenstand for Mistanke?" spurgte Paul forundret.

„Ja, en meget ubehagelig. Man paastaar, at De har medtaget en stor Diamant, da De forlod os."

Paul blegnede.

„Hvem siger det?" spurgte han med tonløs Stemme.

„Ved Undersøgelsen faldt Mistanken paa Dem. Man eftersøgte Dem og kunde ikke finde Dem. Kan De ikke paa en eller anden Maade retfærdiggjøre Dem for den Mistanke, saa at De staar renset over for den Beskyldning?"

„Jeg kan sige, at jeg ikke har taget den," svarede Paul, „mit Liv og min Vandel vel bekræfte det."

„Kan De heller ikke tænke Dem, hvem der mulig har taget Diamanten? Den skal være bleven borte i Deres Værelse for en Arbejder, som sleb den."

„For Buiten?" spurgte Paul.

„Jeg tror nok, han hedder saaledes."

„Har nogen taget den, saa er det Buiten, der saa vidt jeg ved, er en Spiller."

Samtalen blev afbrudt ved at Fyrmesteren kaldte paa Paul.

Paul anbefalede sig og gik ned ad Trappen, og Frøken Snyder, for hvem Udsigten ikke syntes længere at have Interesse, fulgte efter.

Da Paul kom ned i det Værelse, hvor de besøgende indtegnede deres Navne i Bøgerne blev han modtaget af to Politibetjente.

Paul gik ind med dem, og Døren blev lukket.

„De hedder Paul Sivers?" hørte Dortche Herrerne spørge.

„Ja, det er mit Navn."

„Fra Paris, Diamantsliber?"

„Ja."

„Sidst arbejdet hos G. og M. Snyder i Amsterdam?"

(Fortsættes.)

Lov thi den nu bruges mest.
Af Sæber som vi har forsøgt er FAIRBANK'S aller bedst. Tøiet lugter rent, det er saa hvidt, huset det er sint og glat. Ei undres da, at Pigerne Kalde SANTA CLAUS sin Skat.

N.K. FAIRBANK & CO.....CHICAGO.

WEYMAN'S

HVARFÖR är WEYMAN'S Köpenhamns Snus —BÄST?—

Det tillverkas af den finaste bladtobak som fins, och en omsorgsfull och ständig tillsyn vid dess tillverkande garanterar för dess kvalitet. Svart Snus, likasom fint vin, behöfver alder för att bli fullkomligt och för att förebygga alla obehagliga verkningar vid dess brukande. Är af tålamod, praktik och erfarenhet bröd nödvändiga för att tillverka ett första klassens Svart Snus med framgång. Alla dessa vilkor äro tillgodosedda vid tillverkandet af Weymans Köpenhamns Snus.

Köpenhamns Snus

Vidnesbyrd fra H. K. Halvorsen og Hustru,

henholdsvis 65 og 64 Aar.

Er blevne helbredede ved Dr. Owens Belte for

Asthma, Nyresygdom, Brystsygdom, Leversygdom, Forstoppelse, Søvnløshed og Rheumatisme.

Port Townsend, Wash., 29de Nov. 1892.

Ved samme Tid som min Hustru bad mig at skrive nogle Ord om Deres vidunderlige Belte, saa vil jeg ogsaa skrive til Dem om mig selv. Jeg er nu 65 Aar og har lidt af Rheumatisme i lange Tider og har aldrig kunnet faa nogen Hjælp derfor af alle de Mediciner jeg har taget. Jeg brugte først min Hustrus Belte, men da hun selv maatte have det, saa bestemte jeg mig strax til at kjøbe et for mig selv. Vi faa alle her, hvorledes min Hustru var frelst fra Døden, saa jeg havde Erfarenhed nok selv, og i Juli 1892 [illegible] jeg efter et, og at jeg ikke blev skuffet kan jeg [illegible] bevidne; thi det har gjort mig baade [illegible] sund; at jeg et kan føle saa godt som da jeg var 25 Aar er naturlig, thi jeg er over 65 Aar, og de kan ingen vente det, men jeg er alligevel, som om jeg var ung.

Deres [illegible] min Kone, hvorfor det er vor Pligt at anbefale det til [illegible] Er De syg, da skriv til Dr. Owen; kan De tro? [illegible] De troe paa det; jeg taler af egen Beltet hjæl[illegible] Erfarenhe[illegible]

Jeg har [illegible] Belte end Dr. H. Owens og aldrig givet noget Vidnesbyrd til [illegible] Vidnesbyrd, De finde ud, som fandtes i et Firmas norske Katalog. Side [illegible] [illegible], men maa være lovlig fra det Brev, jeg sendte Dem først, den 20de Februar [illegible] Dette er forunderligt, thi mange Mennesker kan paa denne Maade bedrages.

Jeg medsender Fotografier af min Hustru og mig; om De vil benytte disse i Deres Kataloger og andre Advertisementer, da maa De gjerne, hvis De derved kan blot lade Folk faa vide, at Dr. Owens Belte holder, hvad der udloves, og kan anbefales til alle syge, som den sikreste og bedste Medicin for de kroniske Sygdomme, vi havde.

Med Hilsener, ærbødigst H. K. Halvorsen.

Port Townsend, Wash., 29de Nov. 1891.

Jeg tilskriver Dr. Owen idag for 3den Gang og sender et Vidnesbyrd, som De maa sætte ind i alle skandinaviske Aviser, saa at vore Landsmænd kan se, hvad Dr. Owens elektriske Belte kan gjøre for Mennesterne, hvor ikke Mediciner hjælp og Læger havde opgivet alt Haab.

Min Hustru var plaget af gamle kroniske Sygdomme; saaledes havde hun Nyresygdom, Asthma, Leversygdom, Forstoppelse og Rheumatisme; søvnløs var hun. Jeg forsøgte alle Slags Mediciner og Patent-Mediciner; men til ingen Nytte.

Dette var i August 1890; hun var opgivet, og jeg og mine 3 Døgn havde staaet ved hendes Seng i 2 Uger, hun blev trættere og trættere, og vi ventede kun paa Døden; men jeg havde faaet ind i mit Hoved, at Dr. Owens elektriske Belte kunde hjælpe hende, hvis jeg blot kunde faa det før hun døde. Doktorerne sagde det var [illegible] bug, eller kjendte det ikke; men jeg sendte Penge og bad Dr. Owen udtage et Belte til mig og forklarede Sygdommen. Hun fik da leve til Beltet kom, og hun havde det paa den samme Time som vi fik det; om 3 Dage var der allerede stor Forandring, og om en Maaned gjorde hun sit Husarbeide selv og senere sin Vadsk. Hun var dengang 64 Aar gammel og hun er nu rask og frisk; at dette medfører Sandhed er jeg villig til at aflægge Ed paa, og har mine 2 Naboer undertegnet dette, da de har seet min Hustru under sine Anfald og kan kun nu forundre sig over, hvorledes hun har kommet sig, der var saa nære Døden.

Vidner:
Mrs. Caroline Klasell,
Mrs. Christina Olson.

Med Agtelse
H. K. Halvorsen.

Mrs. Halvorsen.

Alle de, som maatte ønske nærmere Underretning i Anledning Helbredelse af akute, kroniske og Nerve-Sygdomme, bedes skrive efter vor nye, ualmindeligt smukt udstyrede Norske Katalog paa 96 Sider, som netop er udkommen og bør læses af enhver selv om han har den gamle.

The Owen Electric Belt & Appliance Co.,
201-211 State St., Chicago, Ill.

Grand Island Marble Works,
I. T. PAINE & Co. Ejere.

Minde- og Gravstene
af Granit eller Marmor
— samt —
Indhegning for Begravelsespladse.
Grandisland, - Nebr.

SPAR PENGE

$30 Standard Singermask. $9 50
$45 " " $15 00
$50 " " $17 50
$55 "Arlington" Maskine $20 50
$60 "Kenwood" " $22.50
High Arm, nyeste Forbedringer, lydløst og letløbende, selvvirkende Nal, selvtredende Shuttle, automatisk Bobbinvinder og alle Attachments frit. Ingen Forudbetaling forlanges.
VI BETALER FRAGTEN.

10 Dages fri Prøve.

De sendes overalt og til enhver i hvilket som helst Antal og til Wholesale Priser. Garanteret i 10 Aar. Skriv efter gratis Katalog.

CASH BUYERS' UNION,
162 W. Van Buren St. B 534, Chicago, Ill.